TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2015. gada 9. septembrī*

Apelācija — Līgums, ar kuru Kopienas finanšu atbalsts piešķirts par labu projektam medicīniskās sadarbības jomā — Komisijas lēmums atgūt daļu no izmaksātā avansa — Prasība atcelt tiesību aktu — Nepieņemamība

Lieta C-506/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, kas iesniegta 2013. gada 11. septembrī,

Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE , Atēnas (Grieķija), ko pārstāv *E. Tzannini*, *dikigoros*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *S. Lejeune*, pārstāve, kurai palīdz *E. Petritsi*, *dikigoros*, kurš norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Bergere [*M. Berger*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents),

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 24. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – grieķu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE* (turpmāk tekstā – "*Lito*") prasa atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro*/Komisija (T-552/11, EU:T:2013:349, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru Vispārējā tiesa, pirmkārt, noraidīja *Lito* lūgumu atcelt paziņojumu par parādu, kuru bija izsniegusi Eiropas Komisija 2011. gada 9. septembrī, lai atgūtu summu EUR 83 001,09, kas tika izmaksāta Kopienas finanšu atbalsta ietvaros projekta medicīniskās sadarbības jomā atbalstam (turpmāk tekstā – "paziņojums par parādu"), un, otrkārt, apmierināja pretprasību, kuru bija cēlusi Komisija ar mērķi piespriest *Lito* samaksāt minēto summu, tai pieskaitot nokavējuma procentus.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Pārsūdzētā sprieduma 1.–8. punktā tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta šādi:

"1. Prasītājs [*Lito*] ir dzemdību nams, kas ir specializējies dzemdniecības, ginekoloģijas un ķirurģijas jomā. Tas pieder konsorcijam, kurš 2004. gada 12. maijā noslēdza ar Komisiju [..] līgumu C510743 par projektu ar nosaukumu *Ward In Hand* (*WIH*) [(turpmāk tekstā – "projekts *WIH*")], kurā Komisija uzņēmās vairākās daļās pārskaitīt finanšu atbalstu (turpmāk tekstā – "līgums"). Projekts [*WIH*] tika uzsākts 2004. gada 1. maijā un pabeigts 2006. gada 31. janvārī. [Šī] projekta ietvaros [..] Komisija izmaksāja [*Lito*] Eiropas Savienības finanšu atbalstu par kopējo summu EUR 99 349,50 apmērā.

2 Saskaņā ar līguma 5. panta 1. punktu to reglamentē Beļģijas tiesības. Turklāt saskaņā ar 5. panta 2. punktu vienīgi Vispārējā tiesa un apelācijas gadījumā Tiesa ir kompetentas izskatīt strīdu starp Savienību, no vienas puses, un konsorcija dalībniekiem, no otras puses, attiecībā uz līguma spēkā esamību, piemērošanu vai interpretāciju.

3 Ar 2009. gada 29. aprīļa vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka tajā tiks veikts finanšu audits saistībā ar tā dalību projektā *WIH*. No šīs vēstules izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam izmeklēšanas laikā būs jāiesniedz darba laika uzskaites lapas attiecībā uz [šajā] projekt[ā] nodarbināto personālu. Audita, kas tika veikts 2009. gada 4.–6. augustā, ietvaros prasītājs neiesniedza darba laika uzskaites lapas attiecībā uz personālu, par kuru tas lūdz atmaksu.

4 Ar 2009. gada 20. oktobra vēstuli Komisija nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējam audita ziņojuma projektu, tajā norādot uz prasīto darba laika uzskaites lapu neesamību un aicinot to iesniegt apsvērumus. Ar 2009. gada 13. un 16. novembra elektroniskajām vēstulēm apelācijas sūdzības iesniedzējs iesniedza apsvērumus par audita rezultātiem un nosūtīja darba laika uzskaites lapas attiecībā uz projektam [*WIH*] veltītajiem darbiem. Ar 2009. gada 23. decembra vēstuli, kurai bija pievienots galīgais audita ziņojums, Komisija apstiprināja secinājumus, kādi bija izdarīti audita ziņojuma projektā.

5 2010. gada 25. oktobrī Komisija nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējam informatīvu vēstuli pirms piedziņas procedūras, kurā tā norādīja, ka ir jāatmaksā summa EUR 93 778,90 apmērā. Ar 2010. gada 15. novembra vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdza Komisijai, lai tā no jauna izvērtē un apstiprina tā iepriekš nosūtītos apsvērumus.

6 Ar 2011. gada 24. maija vēstuli pēc prasītāja iesniegto pierādījumu izvērtēšanas Komisija atzina personāla darbinieka M. V. dalību [*WIH*] projektā un akceptēja darba stundu, kuras tas bija veltījis [šim] projektam [..], uzskaiti, vienlaikus uzsverot, ka šajā sakarā līgumā paredzētās prasības nav izpildītas. Turklāt Komisija piekrita netiešo izmaksu uzskaitei līdz 20 % no atzītajām tiešajām izmaksām. Līdz ar to atmaksājamā summa tika samazināta līdz EUR 83 001,09. Ar 2011. gada 17. jūnija vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzējs iesniedza savus apsvērumus.

7 Tomēr, ņemot vērā, ka prasītāja atbilde nesniedza nekādus jaunus pierādījumus par darba stundām, kādas veikuši citi personāla darbinieki [*WIH*] projekta ietvaros, Komisija tam ar 2011. gada 17. augusta vēstuli nosūtīja gala apsvērumus. Visbeidzot, 2011. gada 16. septembrī, Komisija nosūtīja prasītājam [paziņojumu par parādu], kurā tā aicināja [*Lito*] samaksāt summu EUR 83 001,09 līdz 2011. gada 24. oktobrim [..]

8 Ar 2011. gada 3. novembra vēstuli Komisija atgādināja apelācijas sūdzības iesniedzējam par parādu, uzsverot, ka parādam ir procenti ar likmi 5 % gadā, kas atbilst EUR 11,37 par katru nokavējuma dienu, un ka tas nozīmē, ka 2011. gada 18. novembrī uzkrātie procenti sasniegs EUR 284,25."

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

3 Ar prasības pieteikumu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 24. oktobrī, *Lito* cēla prasību par minētā paziņojuma par parādu atcelšanu.

4 Savā iebildumu rakstā, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2012. gada 13. janvārī, Komisija cēla pretprasību ar mērķi piespriest *Lito* daļēji atmaksāt finanšu atbalstu, kurš ticis izmaksāts *WIH* projekta ietvaros, kā arī samaksāt nokavējuma procentus.

5 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 17.–31. punktā atzina, ka lietas materiālos ietvertā informācija neļauj secināt, ka ar paziņojumu par parādu ir paredzēts radīt obligātas juridiskas sekas, kas pārsniedz sekas, kādas izriet no līguma, un ka šis akts ietver Komisijai kā administratīvai iestādei piešķirto publiskās varas priekšrocību īstenošanu. Tāpēc šis paziņojums par parādu neietilpst starp aktiem, kurus var prasīt atcelt saskaņā ar LESD 263. pantu, kas nozīmē, ka Vispārējā tiesa noraidīja kā nepieņemamu *Lito* celto prasību atcelt tiesību aktu.

6 Pārsūdzētā sprieduma 32.–81. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja Komisijas celto pretprasību un atsaucās uz līgumā paredzēto pienākumu pārkāpumu, ko esot izdarījis *Lito*, it īpaši uz to pienākumu pārkāpumu, kas minēti līguma vispārīgo noteikumu 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā attiecībā uz darba laika uzskaites lapu uzturēšanu un personāla nostrādāto darba stundu *WIH* projekta ietvaros reģistrēšanu. Analīzes beigās Vispārējā tiesa atzina minēto prasību par pamatotu.

7 Tāpēc tā piesprieda *Lito* samaksāt Komisijai naudas summu EUR 83 001,09 apmērā kā pamatparādu, tam pieskaitot nokavējuma procentus ar 5 % likmi, kas ir jāsamaksā, sākot no 2011. gada 25. oktobra līdz pamatparāda samaksai.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

8 *Lito* lūdz Tiesai atcelt pārsūdzēto spriedumu, izskatīt lietu pēc būtības un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 Komisija lūdz Tiesu apelācijas sūdzību noraidīt un piespriest *Lito* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

10 Ar pirmo pamatu, kas ir balstīts uz LESD 263. panta kļūdainu piemērošanu, *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka paziņojuma par parādu saturā ir norādītas vien tiesības, kādas Komisijai izriet no līguma noteikumiem, kaut arī tai bija jākonstatē, ka minētais paziņojums par parādu izrietēja no tā, ka Komisija izmantoja savas kā publiskās varas iestādes priekšrocības. Paziņojums par parādu, pieņemts, lai radītu saistošu iedarbību saskaņā ar LESD 299. panta normām, bija uzskatāms par tiesību aktu, kura tiesiskumu izvērtē Savienības tiesa prasības atcelt tiesību aktu ietvaros, pamatojoties uz LES 263. pantu.

11 Šajā ziņā *Lito* atgādina, pirmkārt, ka Komisija saskaņā ar līguma vispārīgo noteikumu 19. panta 5. punktu ir paturējusi tiesības pieņemt izpildlēmumu LESD 299. panta izpratnē. Ņemot vērā attiecīgā dokumenta divdomīgo raksturu, kādu ir atzinusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 29. punktā, *Lito* celtā prasība katrā ziņā bija jāapmierina, lai nodrošinātu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. panta pirmajā daļā paredzētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

12 Otrkārt, faktam, ka paziņojuma par parādu pamattekstā ir ietverta arī atsauce uz tiesībām izmantot LESD 299. pantā paredzēto procedūru, bija jāmudina Vispārējo tiesu, piemērojot tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, atzīt *Lito* celtās prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību.

13 *Lito* piebilst, ka, saglabājot Komisijas vienpusēji noteikto termiņu paziņojumā par parādu kā datumu, no kura sākt skaitīt procentus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 73. un 77. punktā netieši atzina, ka paziņojumam par parādu ir izpildes raksturs un ka līdz ar to tas nav tikai un vienīgi informatīvs dokuments.

14 Komisija uzskata, ka pirmais pamats, kuram nav nekāda juridiskā pamata, ir jānoraida kā nepieņemams. Pakārtoti, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa atsaucās uz pamatojumu savā rīkojumā lietā *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro*/Komisija (T-353/10, EU:T:2011:589) un ka šis lēmums ir ieguvis likumīgu spēku, vairs nevar tikt apstrīdēts, ka paziņojums par parādu ir informatīva rakstura sagatavojošs tiesību akts bez izpildāmības spēka.

Tiesas vērtējums

15 Ar pirmo pamatu *Lito* būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka paziņojumam par parādu nav apstrīdama tiesību akta raksturs LESD 263. panta izpratnē.

16 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē var celt attiecībā uz jebkuru iestāžu pieņemtu aktu – lai kāds arī būtu tā veids vai forma –, kas paredzēts tādu saistošu juridisku seku radīšanai, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (šajā ziņā skat. spriedumus *IBM*/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, 9. punkts, un *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 51. punkts).

17 Prasības atcelt tiesību aktu mērķis ir nodrošināt tiesību ievērošanu, interpretējot un piemērojot LESD, un tāpēc, ja nosacījumi, saskaņā ar kuriem prasība ir pieņemama, tiktu interpretēti šauri, ierobežojot procedūras pieejamību tikai tām aktu kategorijām, kuras minētas LESD 288. pantā, tas būtu pretrunā šim mērķim (šajā ziņā skat. spriedumu *IBM*/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, 8. punkts).

18 Tomēr Savienības tiesas kompetence interpretēt un piemērot līguma noteikumus neattiecas uz gadījumiem, kad prasītāja juridiskā situācija ietilpst līgumattiecībās, kuru juridisko kārtību regulē valsts tiesību akti, par kādiem ir vienojušās līgumslēdzējas puses.

19 Ja Savienības tiesa atzītu, ka tā ir kompetenta lemt par pilnībā līgumisku aktu atcelšanu, tad tā ne tikai apdraudētu LESD 272. panta nozīmi, kas ļauj piešķirt Savienības tiesām jurisdikciju saskaņā ar šķīrējklauzulu, bet arī riskētu gadījumā, kad līgumā nav ietverts līdzīgs noteikums, paplašināt tās jurisdikcijas robežas aiz LESD 274. pantā – kurā valsts tiesām ir piešķirta parastā jurisdikcija izskatīt strīdus, kurās Savienība ir puse, – paredzētajām robežām (šajā ziņā skat. spriedumu *Maag*/Komisija, 43/84, EU:C:1985:328, 26. punkts).

20 No minētā izriet, ka gadījumā, ja ir līgums starp prasītāju un kādu no iestādēm, tad Savienības tiesās, pamatojoties uz LESD 263. pantu, var tikt celta prasība tikai tad, ja apstrīdētais akts ir paredzēts obligātu juridisku seku radīšanai, kas neietilpst līgumattiecībās, kuras saista puses, un kas nozīmē publiskās varas, kāda ir piešķirta līgumslēdzējai pusei – iestādei administratīvas iestādes statusā, priekšrocību īstenošanu.

21 Šajā ziņā jāuzsver, ka gadījumā, ja iestāde, konkrētāk, Komisija, izvēlas, lai piešķirtu finanšu iemaksas, noslēgt līgumu, uz kuru attiecas LESD 272. pants, tai ir pienākums ievērot šī līguma robežas. Tādējādi Komisijai cita starpā attiecībās ar tās līgumslēdzējām pusēm ir jāizvairās izmantot divdomīgus formulējumus, kurus līgumslēdzējas puses var saprast kā vienpusējas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, kuras pārsniedz līguma noteikumos paredzēto.

22 Šajā gadījumā, kā to norādīja Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 28. punktā, nekas lietas materiālos neļauj secināt, ka Komisija rīkojās, izmantojot publiskās varas priekšrocības.

23 Runājot cita starpā par paziņojumu par parādu, no pārsūdzētā sprieduma 25. un 26. punkta izriet, ka šis paziņojums ietilpst līguma kontekstā, ciktāl tā mērķis ir atgūt parādu, kurš ir balstīts uz minētā līguma noteikumiem. Paziņojums par parādu ir jāsaprot kā brīdinājums, kas ietver norādi par termiņu, kā arī samaksas nosacījumus, un tas nevar tikt pielīdzināts izpildrakstam, lai arī tajā ir minēta izpilde saskaņā ar LESD 299. pantu kā izvēles iespēja Komisijai starp citām tai pieejamām iespējām gadījumā, kad parādnieks nav veicis izpildi noteiktajā termiņā.

24 Tāpēc Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 28. punktā pamatoti secināja, ka paziņojums par parādu nerada juridiskas sekas, kas izrietētu no publiskās varas pilnvaru īstenošanas, bet ka, tieši pretēji, tas ir jāuzskata par nenodalāmu no līgumattiecībām, kādas pastāv starp Komisiju un *Lito*.

25 No iepriekš minētā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 30. punktā atzīstot, ka likumīgā kārtībā nevar tikt celta prasība, pamatojoties uz LESD 263. pantu.

26 Turklāt jāuzsver, ka neatkarīgi no tā, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 29. punktā ir atzinusi paziņojuma par parādu divdomīgo raksturu, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kādas ir garantētas Hartas 47. panta pirmajā daļā, nekādi nav tikušas ietekmētas. Kā izriet no Tiesas judikatūras, šī panta mērķis nav grozīt līgumos paredzēto pārbaudes tiesā sistēmu, it īpaši noteikumus par Savienības tiesā celto tiešo prasību pieņemamību, kā tas izriet arī no paskaidrojumiem saistībā ar šo pantu, kas atbilstoši LES 6. panta 1. punkta trešajai daļai un Hartas 52. panta 7. punktam ir jāņem vērā, to interpretējot (spriedums *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 97. punkts, kā arī rīkojums *von Storch* u.c./ECB, C-64/14 P, EU:C:2015:300, 55. punkts).

27 Runājot par *Lito* argumentu, kurš ir balstīts uz to, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi tiesiskās paļāvības aizstāvības principu, ir jāatgādina, ka, kaut arī saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iespēja atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu ir ikvienam saimnieciskās darbības subjektam, kuram iestāde

ir devusi pamatotas cerības, ka tiks saglabāta esošā situācija (šajā ziņā skat. spriedumu *Di Lenardo* un *Dilexport*, C-37/02 un C-38/02, EU:C:2004:443, 70. punkts un tajā minētā judikatūra), *Lito* tomēr nav pierādījis, kā Komisija viņam būtu devusi šādas cerības attiecībā uz apgalvoto viņa celtās prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību.

28 Arguments par nokavējuma procentu kapitalizācijas datumu, kas ticis izvirzīts attiecībā pret pārsūdzētā sprieduma 73.–77. punktu, ir jāizvērtē trešā pamata ietvaros.

29 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

30 Ar otro pamatu, kas ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot nepamatoti izmaksātas summas jēdzienu, *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 47.–69. punktā ir sagrozījusi nepamatotu maksājumu atgūšanas jēdzienu, kāds izriet no Beļģijas Civilkodeksa 1376. panta, un ka tā esot šo jēdzienu kļūdaini piemērojusi šīs lietas faktiem.

31 Pirmkārt, *Lito* apgalvo, ka Beļģijas Civilkodeksa 1376. panta piemērošanas nosacījumi prasa, lai pastāvētu nolūka vai kļūdas elements, proti, subjektīvs elements, kā šajā lietā trūkstot. Otrkārt, atbilstošais datums, lai uzskatītu, ka pārskaitījums nav pamatots, esot datums, kad šis pārskaitījums tika saņemts, un tas atbilst *WIH* projekta nodošanai. *Lito* arī uzskata, ka fakts, ka netika iesniegtas darba laika uzskaites lapas, nedrīkst tikt pielīdzināts šī projekta neiesniegšanai.

32 Pēc *Lito* domām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 56. punktā kļūdaini ir noraidījusi darba laika uzskaites lapas, kuras tika iesniegtas *ex post*, uz kurām bija sabiedrības logo un kuras tādējādi apstiprināja to autentiskumu. *Lito* atgādina, ka apvienošanās ar attiecīgās grupas uzņēmumiem dēļ tas nevarēja audita datumā atgūt elektroniski izveidotos failus.

33 Turklāt *Lito* apgalvo, ka tas labticīgi paļāvās, ka Komisija ir atteikusies no savām tiesībām, jo tā nedeva nekādu ziņu gandrīz piecus gadus pēc *WIH* projekta nodošanas.

34 Pēc Komisijas domām, otrais, ceturtais līdz sestais un astotais pamats ir jāanalizē kopā, lai tos visus noraidītu kā nepieņemamus, ciktāl to mērķis ir panākt faktu un pierādījumu jaunu izvērtēšanu, tie neietver ne norādi par apstrīdētajiem faktiem, ne pat kritiku attiecībā uz pārsūdzēto spriedumu un tie ir uzskatāmi par Vispārējā tiesā jau izvirzīto pamatu tiešu reprodukciju.

35 Pakārtoti Komisija apgalvo, ka no pārsūdzētā sprieduma 56.–59. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa nekādi nav mainījusi vai sagrozījusi iesniegto pierādījumu saturu, noraidot kā līgumā paredzētajām prasībām neatbilstošas gan darba laika uzskaites lapas, kuras *ex post* bija iesniedzis *Lito*, gan arī periodiskos attīstības ziņojumus, kas tika nosūtīti Komisijai *WIH* projekta laikā.

Tiesas vērtējums

36 Attiecībā uz nepamatoti izmaksātas summas jēdziena piemērošanu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 48.–50. punktā atgādināja līguma noteikumus un, konkrētāk, līguma vispārīgo noteikumu 13. panta 1. punkta pirmo daļu un 14. panta 1. punkta a) punkta trešo daļu, saskaņā ar kurām *Lito* bija jāreģistrē darba stundas, kas tika veltītas *WIH* projektam, un tās jāapstiprina vismaz reizi mēnesī, to veicot šim nolūkam noteiktai personai vai personai, kurai ir atļauja to darīt.

37 Pārsūdzētā sprieduma 51. punktā uzsvērusi saistību attiecībā uz finanšu nosacījumiem nozīmi, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 52. un 53. punktā konstatēja, ka no galīgā audita ziņojuma izriet, ka *Lito* nereģistrēja darba stundas saskaņā ar līguma noteikumiem.

38 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. un 56. punktā noraidīja *Lito* argumentus, ar kuriem tas apgalvoja, ka tam nebija iespējams iesniegt darba laika uzskaites lapas apvienošanās dēļ. Šajā ziņā Vispārējā tiesa atzina, ka *Lito ex post* iesniegtās darba laika uzskaites lapas nav ne ar datumu, ne arī apstiprinātas, to veicot šim nolūkam noteiktai personai, pretēji tam, kas ir skaidri paredzēts līguma vispārīgo noteikumu 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un tāpēc tās nevar tikt atzītas par pierādījumiem, kas apliecina *WIH* projektam veltītās darba stundas.

39 Ciktāl *Lito* šī pamata ietvaros izvirza to pašu argumentu, kuru tas jau bija izvirzījis pirmajā instancē, nepierādot, kāpēc Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi kļūdu pārsūdzētā sprieduma 55. un 56. punktā, šis pamats saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru ir jānoraida kā nepieņemams (skat. cita starpā spriedumu *Interporc*/Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 16. punkts).

40 Runājot par pārmetumu attiecībā uz nepamatoti izmaksātas naudas atgūšanas jēdziena sagrozīšanu, tas ir jānoraida kā nepamatots.

41 Vispārējai tiesai nevar tikt pārmesta Beļģijas tiesību normu jebkāda sagrozīšana tāpēc, ka tā pārsūdzētā sprieduma 64. punktā atzina, ka darba uzskaites lapu iesniegšana ir līgumiska saistība pati par sevi, kuras neievērošana ir uzskatāma par līguma pārkāpumu, kura rezultātā var tikt prasīts atmaksāt izmaksāto avansu.

42 No minētā izriet, ka izmaksāto summu atmaksa var tikt prasīta neatkarīgi no *WIH* projekta nodošanas datuma vai no subjektīvā rakstura, kādam, iespējams, ir pakļauta nepamatotu maksājumu atgūšana saskaņā ar Beļģijas tiesībām.

43 Turklāt saskaņā ar šī sprieduma 27. punktā minēto judikatūru *Lito* nevar atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, neesot precīzam apstiprinājumam no Komisijas puses attiecībā uz to, kā tiks izskatīta prasība par nepamatotu maksājumu atgūšanu.

44 No iepriekš minētā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

45 Ar trešo pamatu *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi Savienības tiesību pamatprincipus, konkrētāk, tiesības tikt uzklausītam un tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, tai apstrīdētā lēmuma 73.–77. punktā piespriežot samaksāt nokavējuma procentus, neņemot vērā *Lito* argumentus, saskaņā ar kuriem paziņojums par parādu, kuram ir vienīgi informatīvs raksturs, nedrīkst tikt uzskatīts par tādu, kurā ir noteikts samaksas termiņš, kura neievērošanas gadījumā tiks noteikti kavējuma procenti.

46 *Lito* apgalvo, ka minēto procentu kapitalizācijas sākuma datums ir prettiesisks, jo to vienpusēji noteica Komisija paziņojumā par parādu, proti, dokumentā, kuru Vispārējā tiesa kvalificēja kā "informatīvu". *Lito* piebilst, ka Vispārējā tiesa nepietiekami ir pamatojusi savu vērtējumu attiecībā uz šo procentu likmi un kapitalizācijas sākuma datumu.

47 Komisija atgādina, ka Vispārējā tiesa ir uzdevusi lietas dalībniekiem konkrētus jautājumus par procentu likmi un savā analīzē ir ņēmusi vērā lietas dalībnieku iesniegtos argumentus.

Tiesas vērtējums

48 Vispirms ir jāatgādina, ka tiesības tikt uzklausītam tiesas procesā nenozīmē, ka tiesai savā nolēmumā ir jāiekļauj visi katra lietas dalībnieka izvirzītie apsvērumi. Taču šīs tiesības nozīmē, ka tiesa, uzklausījusi minētos apgalvojumus un izvērtējusi pierādījumus, lemj par prasībā ietvertajiem prasījumiem un pamato savu lēmumu (skat. cita starpā spriedumus *Schröder* u.c./Komisija, C-221/97 P, EU:C:1998:597, 24. punkts, kā arī *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, C-404/04 P, EU:C:2007:6, 125. punkts).

49 Šādos apstākļos ir jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 73.–77. punktā lemjot par nokavējuma procentiem, ir izpildījusi šīs prasības.

50 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 74.–77. punktā piemēroja līguma vispārīgo noteikumu 19. panta 2. punktu. Kā tas izriet cita starpā no minētā sprieduma 44. punkta, šajā normā ir paredzēts, ka nokavējuma procenti attiecas uz periodu, kurš sākas nākamajā dienā pēc Komisijas noteiktā datuma, kādā ir jāatmaksā summa, un beidzas tās dienas vakarā, kad ir jāveic visas summas samaksa. Tāpat minētajā noteikumā ir arī paredzēts, ka, ja samaksa netiek veikta Komisijas noteiktajā termiņā, summai, kāda ir jāatmaksā līgumslēdzējai pusei, tiek noteikti procenti saskaņā ar minēto noteikumu 3. panta 6. punktu, nosakot procentu likmi atbilstoši likmei, kādu Eiropas Centrālā banka (ECB) piemēro galvenajiem refinansēšanas darījumiem, to palielinot par 3,5 %.

51 Nav strīda par to, ka *Lito* nevienā tiesvedības brīdī nav apstrīdējis šo līguma noteikumu spēkā esamību.

52 Turklāt, pārsūdzētā sprieduma 75. punktā norādījusi, ka piemērojamā procentu likme ir 1,5 %, Vispārējā tiesa, ņemot vērā piemērojamo palielinājumu, noteica 5 % likmi, nokavējuma procentus sākot skaitīt no 2011. gada 25. oktobra, kas ir diena pēc paziņojumā par parādu norādītā samaksas datuma.

53 No iepriekš minētā izriet, ka Vispārējā tiesa pareizi ir piemērojusi līguma noteikumus, pietiekami pamatojot savu lēmumu.

54 Līdz ar to trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

55 Ar ceturto pamatu, kurš ir balstīts uz nepareizu juridisko kritēriju piemērošanu pierādījumu izvērtēšanas ietvaros, *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 52.–56. punktā ir uzskatījusi, ka *Lito* nebija sastādījusi darba laika uzskaites lapas un ka iesniegtās darba laika uzskaites lapas neatbilda līgumā noteiktajām prasībām, kaut arī *ex post* nosūtītās darba laika uzskaites lapas bija uz uzņēmuma oficiālajām veidlapām, logo esamībai apstiprinot to autentisko raksturu. Veicot šādu vērtējumu, Vispārējā tiesa esot izdarījusi nepareizus konstatējumus, sagrozot *Lito* iesniegto pierādījumu saturu, kā arī nepareizi kvalificējusi minētos pierādījumus no juridiskā viedokļa.

56 Tāpat Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 60.–64. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka sarakstes starp personām, kuras strādāja pie *WIH* projekta, iesniegšana nepierādīja laiku, cik ilgi tās faktiski strādājušas pie šī projekta, jo šīs sarakstes pierādījumu vērtība izrietēja cita starpā no fakta, ka Komisija uz to balstījās, lai *a posteriori* samazinātu naudas soda summu, kādu tā prasīja [*Lito*] atmaksāt.

57 *Lito* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu arī pārsūdzētā sprieduma 61. punktā, atzīstot, ka tai nav pienākuma *Lito* nosūtītajos pielikumos meklēt pierādījumus, kas varētu pamatot *Lito* argumentus, kaut arī šī paša sprieduma 63. punktā tā ir atsaukusies uz faktu, ka šo pielikumu saturs attiecas uz administratīva vai tīri organizatoriska rakstura elementiem.

58 Komisija apgalvo, ka Vispārējās tiesas veiktā atlīdzināmo izdevumu analīze esot daļa no faktu vērtējuma, kas Tiesai nav jāpārbauda. Katrā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 61. punktā pareizi esot atzinusi, ka tai nav pienākuma meklēt pierādījumus, kuri varētu pamatot *Lito* argumentus, apjomīgā pielikumā, kurš turklāt attiecas tikai uz *WIH* projekta piegādes elementiem, ar kuriem var tikt pierādīta pienācīga šī projekta īstenošana.

Tiesas vērtējums

59 Vispirms ir jānoraida argumenti, kuri ir vērsti pret pārsūdzētā sprieduma 52.–56. punktu, jo šie argumenti, runājot par pierādījumu iespējamo sagrozīšanu, sakrīt ar argumentiem, kuri jau tika izvirzīti otrajā pamatā un kuri šī sprieduma 40. punktā tika noraidīti kā nepieņemami.

60 Runājot par argumentu attiecībā uz *Lito* nosūtīto pielikumu izvērtēšanu, ir jākonstatē, ka tajā, kā tas izriet it īpaši no pārsūdzētā sprieduma 61.–63. punkta, būtībā ir pārņemta argumentācija, kādu *Lito* jau norādīja pirmajā instancē.

61 Vispārējā tiesa atzina, ka tai nav pienākuma detalizēti analizēt *Lito* nosūtītos apjomīgos pielikumus, it īpaši tāpēc, ka ar šiem dokumentiem katrā ziņā nevar tikt pierādīti *WIH* projektam faktiski veltītie darba laiki. Tā piebilda, ka iesniegtās sarakstes pierādījumu vērtība neizriet arī no tā, ka Komisija attiecībā uz vienu no darbiniekiem piekrita atzīt reģistrētās nostrādātas darba stundas, jo šāds apstāklis nevar ietekmēt pierādījumus par citu darbinieku nostrādātajām darba stundām saskaņā ar darba laika reģistrācijas kārtību, kāda ir paredzēta līguma noteikumos.

62 No iepriekš minētā izriet, ka ar šiem argumentiem *Lito* tikai kritizē Vispārējās tiesas secinājumu pārsūdzētā sprieduma 62. un 63. punktā un patiesībā vēlas panākt Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma atkārtotu izvērtēšanu, kas neietilpst Tiesas kompetencē (skat. cita starpā spriedumu *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 50. punkts).

63 Līdz ar to šis arguments ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemams.

64 Runājot par kritiku attiecībā uz Vispārējo tiesu sakarā ar pārsūdzētā sprieduma 63. punktu, Vispārējās tiesas pamatojumā, ņemot vērā, ka nosūtīto pielikumu saturu Vispārējā tiesa nav analizējusi, bet ka šī pretruna izrietēja no Komisijas norādēm, kuras *Lito* nav apstrīdējis, nevar tikt atrastas nekādas pretrunas.

65 Tāpēc ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

66 Piektais pamats ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, kādu esot pieļāvusi Vispārējā tiesa, izvērtējot darba laika uzskaites lapu juridisko raksturu.

67 *Lito* apgalvo, ka, lai arī pienākums sagatavot periodiskus ziņojumus, aprakstot attiecībā uz katru darbinieku un katru vienību *WIH* projektam veltīto darba laiku, jāatzīst, esot katra uzņēmuma pienākums, tas tomēr nedrīkstot novest pie izpildāmā darba atskaitīšanas, neradot nesamērīgu vai pat

ļaunprātīgu pienākumu. Tā kā periodiska ziņojuma jēdziens nav definēts ne Eiropas tiesību aktos, ne Savienības judikatūrā, ziņojuma precizitātes pakāpe esot jānosaka katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā konkrētās vajadzības.

68 Komisija atgādina, ka līgumos attiecībā uz programmām, par kurām tiek saņemts finanšu atbalsts, atbalsta saņēmējam ir juridisks pienākums precīzi reģistrēt un deklarēt izmaksas un pamatot to pieļaujamību. Šajā kontekstā Komisija arī precizē, ka projekta iesniegšana ir pilnībā neatkarīga no atbalsta saņēmēja pienākuma pamatot izmaksu pieļaujamību.

Tiesas vērtējums

69 Vispirms ir jākonstatē, ka *Lito* tikai no jauna iesniedz argumentus, kurus tas, kā tas izriet cita starpā no pārsūdzētā sprieduma 43. punkta, jau bija izvirzījis pirmajā instancē.

70 Turklāt, kaut arī *Lito* kritizē Vispārējās tiesas pamatojumu, atsaucoties uz samērīguma principu, tas tomēr neprecizē, tieši kuri pārsūdzētā sprieduma punkti tiek kritizēti.

71 Šādos apstākļos Tiesa nevar izpildīt savu uzdevumu, kāds tai tiek prasīts apelācijas tiesvedībā, un veikt tiesiskuma pārbaudi (skat. rīkojumu *Greinwald/Wessang*, C-608/12 P, EU:C:2014:394, 28. punkts).

72 Līdz ar to piektais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par sesto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

73 Ar sesto pamatu, kurš ir balstīts uz tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un procesuālo noteikumu, kas nodrošina tiesību uz aizstāvību un pušu procesuālo tiesību vienlīdzību, pārkāpumu, *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pilnīgi patvaļīgi pārsūdzētā sprieduma 56. punktā ir atzinusi, ka *Lito* iesniegtās, pielikumos ietvertās darba laika uzskaites lapas neatbilst līguma noteikumos noteiktajām prasībām, un šī paša sprieduma 63. punktā ir atzinusi, ka šīs darba laika uzskaites lapas neļauj pierādīt *WIH* projektam faktiski veltīto darba laiku.

74 *Lito* uzskata, ka tas ir neizdevīgākā situācijā nekā Komisija, kura šajā strīdā ir gan tiesa, gan līgumslēdzēja puse, jo Komisija vienpusēji uzskatīja, ka ar iesniegtajām darba laika uzskaites lapām nevar tikt pierādītas minētajam projektam veltītās darba stundas, un ka Vispārējā tiesa ir sekojusi šai argumentācijai, atsaucoties uz līguma noteikumiem. No minētā izrietot, ka līguma noteikumiem ir ļaunprātīgas izmantošanas raksturs un ka tie ir pretrunā samērīguma principam.

75 Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa, pamatojoties uz lietas dalībniekiem saistošajiem līguma noteikumiem, pienācīgi ir novērtējusi visus iesniegtos pierādījumus, ievērojot tiesības uz aizstāvību, kā arī lietas dalībnieku procesuālo tiesību vienlīdzību.

76 Runājot par līguma noteikumu it kā ļaunprātīgo raksturu un to neatbilstību samērīguma principam, Komisija apgalvo, ka šie argumenti pirmo reizi tika izvirzīti apelācijas tiesvedībā un tāpēc ir jānoraida kā nepieņemami.

Tiesas vērtējums

77 Runājot par sesto pamatu, kas atkal attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 56. un 63. punktu, kuri jau tika izanalizēti otrā un ceturtā pamata ietvaros, pietiek atgādināt, ka Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā *Lito* iesniegto saraksti kā pierādījumu, bet ka tā to nav uzskatījusi par pietiekamu, jo šī sarakste saskaņā ar līguma noteikumiem nepierādīja darba laiku, kādu *Lito* darbinieki faktiski veltījuši *WIH* projektam.

78 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nevar tikt pārmests, ka tā būtu pieņēmusi patvaļīgu lēmumu, neievērojot ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu saistītās prasības.

79 Attiecībā uz pārmetumu, saskaņā ar kuru līguma noteikumi nav samērīgi un ir pat ļaunprātīgi, ir jākonstatē, ka *Lito* nevienā tiesvedības procesa brīdī nav apšaubījis starp lietas dalībniekiem piemērojamo līguma noteikumu spēkā esamību.

80 Šajā apelācijā apgalvojot, ka šie līguma noteikumi ir ļaunprātīgi un pretrunā samērīguma principam, *Lito* Tiesā pirmo reizi izvirza pamatu, kurš nav ticis izvirzīts Vispārējā tiesā.

81 Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē, principā, ir tikai novērtēt tiesisko risinājumu, kas sniegts atbilstoši pamatiem, kuri tikuši izvirzīti pirmajā instancē (skat. it īpaši spriedumu *Sison*/Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 95. punkts un tajā minētā judikatūra)

82 No iepriekš minētā izriet, ka sestais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par septīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

83 Ar septīto pamatu, kurš ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, izvērtējot izmaksu novērtēšanas metožu juridisko raksturu, *Lito*, atgādinājis dažādus veidus, kas ļauj noteikt atlīdzināmās izmaksas, apgalvo, ka paziņojums par parādu ir jāatceļ, jo neesot tikusi ņemta vērā kopējo izmaksu, no kurām tiek atskaitīti vispārēji vienreizēji maksājumi, metode.

84 Komisija uzskata, ka ar *Lito* argumentāciju nevar tikt apšaubīts pamatojums, kādu izmantojusi Vispārējā tiesa pārsūdzētajā lēmumā.

Tiesas vērtējums

85 Jānorāda, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 42. punkta, ka Komisijas pretprasība bija balstīta, pirmkārt, uz to, ka *Lito* neievēroja pienākumu iesniegt darba laika uzskaites lapas saskaņā ar līguma vispārīgaiem noteikumiem, un, otrkārt, uz faktu, ka *Lito* kļūdaini balstījās uz kopējo izmaksu metodi, lai aprēķinātu ar *WIH* projektu saistītās netiešās izmaksas.

86 Tā kā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 47.–64. punktā ir atbalstījusi pretprasības pamatotību, balstoties uz pirmo pamatu, nav jāanalizē arguments, kas ir balstīts uz kopējo izmaksu metodi.

87 Tādējādi pārmetums, kādu izteicis *Lito* attiecībā uz izmaksu novērtēšanas metožu juridisko raksturu, ir jānoraida, jo uz tā pamata nevar tikt atcelts pārsūdzētais spriedums.

88 Līdz ar to septītais pamats ir jānoraida kā nederīgs.

Par astoto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

89 Ar astoto pamatu *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neatzīstot Komisijas attieksmi par ļaunprātību, Komisijai prasot atmaksāt pārskaitītās summas, kaut arī 2011. gada 24. maija vēstulē tā atzina, ka *WIH* projektam ticis veltīts ilgstošs un efektīvs darbs. Pēc *Lito* domām, fakts, ka tas audita laikā nevarēja iesniegt darba uzskaites lapas, nevarot tikt pielīdzināts tāda būtiska pienākuma neizpildei, kāds izriet no līguma un ietver *WIH* projekta izpildi.

90 Komisija uzskata, ka līguma noteikumi, kuriem *Lito* labprātīgi piekrita, noslēdzot līgumu, nekādā ziņā nav ļaunprātīgi vai pretrunā samērīguma principam.

Tiesas vērtējums

91 Vispirms ir jākonstatē, ka astotā pamata ietvaros *Lito* vien atkārto argumentus, kurus tas jau bija izvirzījis Vispārējā tiesā, taču neprecizējot ne elementus, kas tiek kritizēti spriedumā, kuru tas prasa atcelt, ne arī juridiskos argumentus, ar kuriem konkrēti šī prasība tiek pamatota. Tādējādi *Lito* faktiski vēlas panākt Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma vienkāršu pārskatīšanu, kas nav Tiesas kompetencē (skat. cita starpā spriedumu *Eurocoton* u.c./Padome, C-76/01 P, EU:C:2003:511, 46. un 47. punkts).

92 Līdz ar to astotais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

93 Katrā ziņā arī arguments ir noraidāms kā nepamatots.

94 Jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par pilnvaru nepareizu izmantošanu var runāt tad, ja iestāde īsteno pilnvaras ar ekskluzīvu mērķi vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no līgumā īpaši paredzētas procedūras, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (spriedumi Apvienotā Karaliste/Padome, C-84/94, EU:C:1996:431, 69. punkts; *Windpark Groothusen*/Komisija, C-48/96 P, EU:C:1998:223, 52. punkts, un *Swedish Match*, C-210/03, EU:C:2004:802, 75. punkts).

95 Tādējādi pilnvaru nepareiza izmantošana ir viens no elementiem, saskaņā ar kuriem Savienības tiesa novērtē apstrīdētā tiesību akta tiesiskumu prasības atcelt tiesību aktu ietvaros, pamatojoties uz LESD 263. pantu (šajā ziņā skat. spriedumu *Internationale Handelsgesellschaft*, 11/70, EU:C:1970:114, 3. punkts).

96 Turpretim prasības, kas celta, pamatojoties uz LESD 272. pantu, ietvaros prasītājs var pārmest līgumslēdzējai iestādei tikai līguma noteikumu pārkāpumu vai ar līgumu saistīto tiesību neievērošanu (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/*Zoubek*, 426/85, EU:C:1986:501, 11. punkts).

97 No minētā izriet, ka atcelšanas pamats, kas ir balstīts uz apgalvotu Komisijas pilnvaru nepareizu izmantošanu un vērsts uz to, lai Vispārējā tiesa lemtu par apstrīdētā akta tiesiskumu, ņemot vērā līguma noteikumus, ir jānoraida kā nepieņemams.

98 Tomēr gadījumā, ja astotais pamats ir jāsaprot kā tāds, kas ir balstīts uz Komisijas ļaunprātīgo rīcību līgumattiecību, kuras to saista ar *Lito*, ietvaros, ir jākonstatē, ka *Lito* nevienā tiesvedības brīdī nav apstrīdējis ne to, kā Vispārējā tiesa interpretējusi līguma noteikumus pārsūdzētā sprieduma 48.–53. punktā, ne arī Komisijas norādes attiecībā uz summu, kādu tiek prasīts atmaksāt, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 65. punkta.

99 Turklāt arī *Lito* apgalvojums, saskaņā ar kuru *WIH* projekta nodošana patiesībā ir būtiska no līguma izrietoša saistība, neliek domāt, ka Komisijas rīcība bija ļaunprātīga, jo Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 64. punktā ir atzinusi, ka *Lito* neizpildīja pienākumu iesniegt darba uzskaites lapas un reģistrēt darba stundas, kādas nostrādājis tā personāls saskaņā ar līguma vispārīgo noteikumu 14. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

100 No minētā izriet, ka astotais pamats ir jānoraida kā nepieņemams un katrā ziņā kā nepamatots.

Par devīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

101 Ar devīto pamatu, kurš ir balstīts uz pamatojuma neesamību, *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav atzinusi, ka paziņojumā par parādu nav pamatojuma, jo ar atsauci uz 2011. gada 24. maija un 2011. gada 17. augusta vēstulēm šajā ziņā neesot bijis pietiekami.

102 Komisija uzskata, ka *Lito* argumenti ir jānoraida kā nepamatoti.

Tiesas vērtējums

103 Ar devīto pamatu *Lito* būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav lēmusi par otro pamatu, kurš tika izvirzīts pirmajā instancē celtajā prasībā atcelt tiesību aktu un attiecās uz pamatojuma paziņojumā par parādu neesamību.

104 Pirmkārt, ir jānorāda, ka arguments, kas ir balstīts uz pamatojuma neesamību, balstoties uz LESD 296. pantu, nevar tikt atbalstīts prasības, kas celta saskaņā ar LESD 272. pantu, ietvaros.

105 Otrkārt, ir jākonstatē, ka, analizējot pretprasības pamatotību, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 65.–69. punktā ir pārbaudījusi summas, kādu prasīja Komisija, aprēķināšanas metodi, pamatojoties uz Komisijas sniegtajām norādēm, kuras *Lito* nav apstrīdējis.

106 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 70.–72. punktā Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka Komisija pienācīgi precizēja atmaksas nosacījumus un datumu pieprasītajai summai, ciktāl minētais izrietēja gan no 2011. gada 24. maija vēstules, gan arī no norādēm paša paziņojuma par parādu sadaļā "Samaksas nosacījumi".

107 No minētā izriet, ka nekāda kļūda tiesību piemērošanā attiecībā uz pienākumu norādīt pamatojumu Vispārējai tiesai nevar tikt pārmesta un tāpēc devītais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par desmito pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

108 Ar desmito un pēdējo pamatu, kurš ir balstīts uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, *Lito* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav atzinusi, ka Komisija piesprieda sodu par vienkāršu formālu atkāpšanos no ievērojamās procedūras, piecus gadus pēc programmas, kas bija *WIH* projekta pamatā, pabeigšanas prasot atmaksāt pārskaitītās summas, neraugoties uz to, ka pētniecības darbs tika veikts labā ticībā un finanšu atbalsts tika saņemts saskaņā ar līgumā paredzētajiem pienākumiem.

109 Komisija atgādina, ka strīda priekšmets ir nevis *Lito* vadītais *WIH* projekts, bet gan *Lito* pienākumu, kādi tam izriet attiecībā uz pieļaujamo izdevumu noteikšanu, ievērošana. Turklāt Komisija apstrīd, ka tā būtu radījusi *Lito* jebkādu tiesisko paļāvību.

Tiesas vērtējums

110 Attiecībā uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, kāds izriet no šī sprieduma 27. punktā atgādinātās judikatūras, pietiek konstatēt, ka *Lito* nav pierādījis, kā Komisija tam ir radījusi tiesisko paļāvību attiecībā uz pieļaujamo izdevumu noteikšanas metodēm, kas atšķirtos no līgumā paredzētajām metodēm.

111 Tādējādi šis *Lito* arguments ir jānoraida kā nepamatots.

112 Runājot par termiņu, kādā Komisija var prasīt atmaksāt pārskaitītās summas, ir jāuzsver, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 79. punkta, ka, ja Komisija saskaņā ar līguma vispārīgo noteikumu 17. panta 1. punktu var veikt auditu attiecībā uz vienu no dalībniekiem piecu gadu laikā pēc attiecīgās programmas izbeigšanas, tā var *a fortiori* šajā termiņā pamatoti prasīt atmaksāt pārskaitītās summas.

113 Turklāt, atsaucoties uz pētniecības darbu veikšanu labā ticībā *WIH* projekta ietvaros, *Lito* atkal cenšas noslēpt faktu, ka šis strīds attiecas vienīgi uz apgalvotā pienākuma iesniegt darba uzskaites lapas un reģistrēt personāla nostrādātās darba stundas, kāds ir paredzēts līguma vispārīgo noteikumu 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā, neizpildi.

114 *Lito* argumenti līdz ar to ir jānoraida kā nepamatoti.

115 Tādējādi desmitais un pēdējais *Lito* izvirzītais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

116 No visa iepriekš minētā izriet, ka nevar tikt atbalstīts neviens no pamatiem, kurus izvirzījis *Lito* savas apelācijas sūdzības pamatošanai.

117 Tāpēc apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

118 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]